

ΣΜΥΡΝΗ!

Ω Σμύρνη! της Ίωνίας σαγηνεύουσα Κόρη... εἶτε εἰς τὰ εὐώδη τοῦ κόλλου σου κήματα ἐλούεσο...

Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰς ἀναπάσεις τοῦ στήθους σου ἀνέθορον ἡ εὐωδία τῆς φυλῆς σου...

Ἀγέρωχος αἰώνως καὶ ψυχικῶς χαλυβδίνη ἔκνιπτες μόνον ἵνα μὴ ἀνικῶσῃ τὴν ἀπαισίαν ὕψιν τοῦ αὐθέντου σου...

Περιπαθῆς καὶ ὄραία, ἰδοὺ αἱ ἀγκάλαι τὰς ὁποίας ἐπόθεις!

Ἄρωμα ἐλευθερίας χύνεται εἰς τὴν ψυχὴν σου... λύεται ἡ γὰρ σου... ἄς κυματίσῃ εἰς τοὺς αἰθέρας...

Καί, νοσταλγῆ των αἰώνων, ὁ Παρθενῶν σου προσμένει! ἔκειθεν ἐθερμαίναιτο ἡ καρδιά σου...

Ἐλθέ νὰ ἀναμίξῃς τῆς χαρᾶς σου τὰ δάκρυα μὲ τὰ ἰδιώμας, οἱ αἰμοὶ των θὰ εἶναι θυμῆλα πρὸς τὸν ὕψιστον...

ΕΥΘΥΡΡΗΜΩΝ

νην, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ ἔταξεν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ τῆς ἡθείας Πρόνοιας, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰ θεάρεστα σου καθήκοντα...

Τὸ στενοῦ καὶ περιωρισμένου τοῦ «Ἐλικῶνος» χώρου μὴ ἐξαρκοῦντος, ὅπως ἐκτενέστερον πραγματευθῶμεν τὰ περὶ τοῦ σπουδαιότητος τούτου θέματος...

ΣΠ. Χ. ΚΟΥΜΑΡΙΑΤΗΣ

ΜΕΡΟΠΗ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ - ΣΚΕΨΕΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ

Γλυκεία, ἑλγὴ καὶ ὠπτευτική, βρειδῶδης καὶ σεμνή, μὲ τοὺς ἀμυροὺς μικροὺς διαφανεῖς πέπλους τῆς προχωρεῖ ἡ νύξ ἢ θερινή...

Οἱ πλεῖστοι ὀφθαλμοὶ μένουσιν κλειστοὶ καὶ ἀδιάφοροι εἰς τὰ τόσα τῆς θεγγήτρας, εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὰ μυστήρια, τὰ ὅποια περιέχει, εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κάλλος...

Ἡ ζωὴ εἶναι πολὺ περὶ πολὺ ταπεινὴ σήμερον ὁ πιθηκισμὸς, αἱ νέαι κακὰ συνήθειαι, αἱ ὅποια φοροῦν τὸ ἄπεινον φέρμα τοῦ πολιτισμοῦ...

Καὶ ἡ νεότης, ἡ ὁποία ἐνθουσιῶδῶς ἐψυχλῆν ἄλλοτε κ' ἐθαυμάζεν τὴν Σελήνην καὶ συνεκινεῖτο διὰ τὸ ἀποφύλλισμα ἐνὸς ῥόδου...

Κι' αὐτὸ τὸ γῆρας, τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἡ ἄμειπτος φαλάκρα, ἡ γάπη, ὡς καθρέπτῃ τῆς σοφίας τῶν αἰώνων...

Καὶ ἡ νύξ προχωρεῖ ἢ αὐτὴ, ἢ ἄλλοτε, γλυκεία, ὠπτευτική, πλήρης μυστηρίου, μεγαλείου καὶ θεγγήτρων.

Καὶ μένουσιν ἀπαρτήρητοι ὁ διαυγῆς λαμπροκύνος οὐρανὸς καὶ οἱ γλυκύφωτοι ἀστέρες οἱ ὅποιοι ἀνελλοῦσιν τὰς γρεφώδεις τροχιάς των.

Τὸ γλυκὺ ἀκτινοβόλημά των καὶ τὸ μυστήριο τοῦ μηχανισμοῦ των δὲν παρορμᾷ τὸ πνεῦμα εἰς ἀνωτέραν σκέψιν, δὲν προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν δὲν ἐκτυλλοῦσιν τὰς πτέρυγας τῆς φαντασίας...

Ἡ ἐπιδητικὴ ἡρεμία, ἡ ὁποία βασιλεύει ἀνὰ μέσον τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων τῆς ἐξοχῆς, τὸ ῥυθμικὸν μορμύρισμα τοῦ ῥύακος καὶ τὸ θρόισμα τῶν φύλλων...

Ὁ στεναγμὸς τῆς θαλάσσης καὶ τῶν κυ-

ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν στὸ λόφο ἐκεῖνο τοῦ δεσποῦσιν ὅλη, τῆς Πατρικῆς πεδιάδος καὶ τὸν ὁποῖον ἡ ἐροατικότης καὶ ἡ δραστηριότης μετέβαλλον εἰς Ἐδέμ, σφηνώσασα σ' τὴν οἴκιν του τὰ μεγάλα οἰκοδομητικὰ ἐργοστάσια τῆς Ἀχαΐας...

ΠΑΡΕΥΡΕΘΕΙΣ

μάτων ὁ φλεισθὸς δὲν βαυκαλιζοῦν τὴν ψυχὴν, δὲν βαλσαμένον τὰς πληγὰς τῆς, δὲν ἀρμονιοῦσιν τὰς χορδὰς τῆς, δὲν κάμπτον τὰ γονατὰ τῆς πρὸ τοῦ κάλλους, πρὸ τῆς ἁρμονίας...

Ἐπὶ τὴν νύκτα τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀπαλὴν τὸ ἦθος δὲν θέλει, δὲν αἰσθάνεται, αἰσχύνεται νὰ ἴδῃ τὴν πτώσιν του καὶ τὴν δικαιοσύνην του.

Ἡ ψυχὴ ἀναισθητεῖ, ἀδυνατεῖ, δὲν τολμᾷ ν' ἀτενίσῃ τὴν γυμνότητά τῆς καὶ μετὰ μετανοίας θερμὰ δάκρυά τῆς νὰ καθήρξῃ τὰς οἰκτρὰς καὶ δυσώδεις ἐξελευσείας τῆς.

Ἐπὶ τὴν νύκτα τὴν εἰσοδυτικὴν καὶ θαυμασίαν τὸ πνεῦμα τυφλώττει, εἶναι ἀνίσχυρον, δειλιᾷ νὰ προσμετρήσῃ ποῦ ἔχει βυθισθῇ καὶ ν' ἀποτινάξῃ τὸν βόρβορον, ὁ ὁποῖος τὸ φθειρεῖ μὲ τὰς δηλητηριώδεις ἀναθυμιάσεις του.

Καὶ παρέρχεται ἡ νύξ ἢ θερινή, ἢ ὁποία ἄλλοτε τόσα ὄραία πράγματα ἐνέπνεε, τόσας πληγὰς ἐβαλσάμωνε, τόσας συγκινήσεις καὶ ὑψηλὰ αἰσθητικὰ ἐγένηα, καὶ τόσον ἔτερπε, κ' ἀντεσταθμίσε μ' ἐλ' αὐτὰ τὴν ἀθλιότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, παρέρχεται σιωπηλῆ, βρειδῶδης καὶ γλυκεία, ἀλλ' ἀπαρτήρητος, πενθήρης, χωρὶς θαυμαστήν, χωρὶς φίλον!

Παρέρχεται! θὰ παρέλθῃ ὁμοίως καὶ ἡ φθινοπωρινή, καὶ θ' ἀκολουθήσῃ ἡ μακρὰ καὶ χιονώδης νύξ τοῦ χειμῶνος.

Ὁ αἰώνιος ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ 191 θὰ τὴν χαιρετίσῃ μὲ χαρὰν μεγάλην, τ' ἀσκότος τῆς καὶ τὸ ψυχὸς τῆς δὲν θὰ εἶν' εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γενικὴν του κατῆσασιν καὶ τὴν ζωὴν του..!

ΝΙΚ-ΣΠΥΡ